

Kirilla Teréz

A ködfoltos párdúc

Kettényílt a tér.
Eleredt. Színültig telt
kehely. A halál
két szárnya közt vízgyöngyök
peregnek. A párálló
pirosban rejtse el arcom.

Sírásom üveg-
cserepeken gyöngyözik,
fényes tálcára
szűrődik néma arcom.
Homlokom íve alatt
száll a lelkem. Jégmadár.

Kristályég, vérlomb,
borostyán. Sárgán dermed
ezer szerelmem,
ragyog sikolykoronám.
Földig ér a tükör, seb
némul ezüstjén. Máglya.

Feketült vízbe
pergő hópehely, mélység-
szaggató erő
merítsd halálomba, tedd,
hogy a fehér végtelen
mossa melankóliám!

Akáczirom-tűz.
Hulló, lázas, fehér hang-
selymek, óriás
citromkehely alattuk
a tó. Nem ismertelek.
Szavad aromája híz.

Idegen fákon
kék papírdarvak kaptak
lángra. Szívem lett
szerelmünk hamvában a
kolduló marionett.

Mert halhatatlan
vagyok, örökké másra
vágynom. Paripák
vágatnak át teraszok
ezrein. Lankadatlan
lengek, Isten, szárnyadon.

Marcipánharag.
Fehér szívemen szárad.
Miniatúra.
Üvegarc. Perzselt harang.
Tömjénspirál. Gyűrűkben
hull mézítelenségem.

Napfogyatkozás-
foltok az ereidben.
Arcéledet az
üresség prése zúzza.
Hamuprémen csüng nyakad,
párducfolton jázminág.

Almazöld havon
csokoládé. Járkáljon
bár itt a halál,
neved édes rostjai
örökké ott remegnek
jégbemetszett fáimon.

Titkos oázis-
tócsák, guruló diók,
százszorszép idők.
Halk éjkupolák mélyén
heverünk. Szópalástunk
lehull. Tér születik.